

щомъ влѣзохмы свѣстихъ са. Искамъ да са върнѣ, но Теофилактъ издигнѣ пищова си и ма заплаши. Смирихъ са и са скривъ съ него подъ одъра на господаря ни.

Подиръ малко доде господарѣтъ ни и безъ никое подозрѣніе си легнѣ. Сърцето ми тупаше толкози силно, щото са бояхъ да са не пукне. Минѣ са часъ и нѣмъ все бѣхмы подъ одъра. Най подиръ господарѣтъ ни заена и излека хъркаше, тогасъ излѣзохмы изъ-подъ одъра съ предпазванѣ. Но като че по единъ инстинктъ жертвата са пробуди и сѣднѣ на одъра. Тогасъ Теофилактъ нападнѣ го съ ножа и му нанесе тежки раны, но господарѣтъ станѣ и са пхнѣ подъ одъра. Тогасъ Теофилактъ го истегнѣ, захвана го и го ранява смъртелно и го остави прострѣвъ. Въ туй злодѣяніе азъ не участвовахъ, освѣнь че то са извърши съ мое знаянѣ и стояхъ като омаянѣ. Теофилактъ безъ да губи време заключа вратата, зема ключевѣтъ отъ кассата отъ джеба на убития. Воитиди и откраднѣхмы сичкото количество отъ кассата, въ която имаше и едно ножичко оковано съ брильянты и него откраднѣхмы. Послѣ отидохмы съ нѣкого си Ангели съучастникъ и съслужитель въ магазіята; тамъ искрадохмы сичко що имаше цѣна, и въ сѣщната нощъ са пренесохмы на единъ корабъ, притежателя на който задоволихмы съ хиляда лиры за да ны приеме като матрозы.

«Отъ тогасъ додохъ въ Цариградъ. Разумѣва са че имахъ вече доволно пары и можахъ да са спрѣ. Но едно претѣжленіе влече слѣдъ себе си друго, и ето ма подиръ малко увлечанъ сѣкогы отъ Теофилакта, ставамъ укриватель на вѣхвы и калпазанинѣ.

«Средоточіе на мыслитѣ и на любовта ми, както казахъ, бѣше сынъ ми и сынѣтъ на милата ми Елеонора. На него посветихъ живота си, който бѣ иракъ, и само ради него осѣщахъ нѣкакво минутно наслажденіе въ свѣта изъ иракѣтъ, само ради него който бѣше свѣтлина. Тежко ми като че не